

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 13. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 23 Mars 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången



"Times"-korrespondenten på Krim.

William Howard Russell, korrespondenten för tidningen "Times" under nu pågående krig på Krim, föddes år 1816 i Dublin, der hans fader var handlande. Han erhöll sin första uppfostran i en utmärkt läranstalt i nämnda stad och gick härifrån, utrustad med sällsynta naturgåfvor, till "Trinity College."

Sedan han hade försökt sin lycka vid domstolen, reste Russell till London, der han efter många omväxlingar upptogs till Times' referent. Den lätthet, hvarmed han arbetade, och det beundransvärda säkra framställningssättet gjorde honom snart bekant i tidningsverlden och han erhöll af "Morning Post" en mycket fördelaktig anställning,

hvilken han antog och behöll under flera år, tills en oenighet med hufvudredacturen skiljde honom derifrån. Han vände nu tillbaka till sin förste gymnare Times. Han tjente densamma som referent i Underhuset och användes vid hvarje tillfälle, då det i synnerhet kom an på framställningens liflighet och friskhet. Då det nuvarande kriget utbröt, skickades han som Times' speciela korrespondent till krigsteatern, hvar est han på ett tillfredsställande sätt löst sin uppgift. Utom sin befattning vid tidningsväsenet var Russell äfven Londoner referent för tvenne irländska Journaler, skref i *The Household words* och i *Bentley's Miscellany*. Med undantag af ett kort vistande i Thera pia har Russell varit med arméens fjerde division sedan dess första landstigning på Krim och har der genom sina kunskaper, sitt förbindliga och glada sätt tillvunnit sig allmän välvilja.

Den hvita Rosen.

(Forts. fr. N:o 42.)

Att Helene så hastigt skulle hafva uppnått sitt mål, hvarom hon nästan förtvifvat, hade hon visst icke anat. Hon gick till lampan och öppnade permen. Den var den affidne herr Simonis hemliga hufvudbok. Hennes tankar voro nu sysselsatte att bringa den svårt förvärfvade, dyrbara skatten i förvar, ty ännu återstod i Robert en farlig fiende att bekämpa. I outhärlig ångest ilade hon genom förmaket ut i förstugan. Här fann hon en liten öppen oeldad kamin. Hastigt aftog hon sin halsduk, svepte den dyrbara boken deruti och gömde den i ugnen. Derefter drog hon på klockan till Roberts rum, och skyndade tillbaka till den sjuka, som hon återfann utan medvetande. Ännu var hon sysselsatt, att genom starka essenser återkalla den vanmäktiga till lif, då Robert skyndsamt inträdde. Hans första blick föll på den ännu öppna chiffonieren. Med ett misstroende, som han alltid hyste, genomsökte han dess fack.

"Er moder, Robert!" sade den bestörta Helene. "Skicka efter doktorn . . . innan det blir för sent."

"Ingen doktor, men jag kommer för sent!" utropade köpmannen, kastande genomborrade blickar på Helene. "Helene, här råder en hemlighet . . . hvem har öppnat chiffonieren?" frågade han med darrande röst. "Hvem har uppbrutit möbeln, i hvilken min moder förvarade sina viktiga papper?" tillade han i en ousäglig ångest, som förrådde både misstroende och svartsjuka.

Då uppsteg Helene med stolt värdighet.

"Jag," sade hon, "har öppnat den med den nyckel, som er mor gifvit mig! Hon ville, att jag skulle förstöra en viss bok."

Robert darrade.

"Helene, ni är min forlofvade, min maka! Hvar är boken?"

"Förebrå mig otacksamhet, herr Simoni, anse mig för en äfventyrerska, för en be- dragerska, . . . men längre kan jag ej bära den mask, under hvilken ni hittills sett mig."

"Hvad betyder detta? Hvad för slag?" utropade Robert. "Store Gud, den eviga misstänksamhet, som alltid plågat mig!"

"Den bekräftar sig nu, min herre!"

"Mamma," ropade Robert, öfverväldigad af vrede, "vi hafva till oss upptagit en spion från den vanvettiga Frans!"

"Min herre," sade Helene med värdighet, "säger icke ert misstroende er hvem jag är? Hvem är väl mäktig en sådan uppoffring, som jag laggt i dagen? Händelsen förde mig, den hjälplösa, i ert hus och ända intill den olyckliga natten då Frans arresterades, visste jag icke att ni stod i något slags förhållande till den olycklige. Jag visste blott, att elaka menniskor återhöllo från honom hans fädernearf. Jag förnekade mitt hjertas blödande känslor; jag bekämpade den grymma smärtan öfver den fångnes öde och antog skenbart er hyllning. Herr Simoni, Herren vakar öfver illgerningsmännen; ty han gjorde mig till vittne af det förbund, som ni ingått med er mor, att jag — o, försynens underbara skickelse! — voro det pris, för hvilket ni utlemnade bevisen på edra syndar, bevisen derpå, att systren besvikit brodern. Jag förenade mig med er att befria Frans, jag förnekade honom inför domstolen, på det han skulle för dennes ledamöter synas vansinnig; min herre, sådana offer kunna endast göras af en trogen, brinnande kärlek! Ingen spion från

den olycklige Frans har ni upptagit utan — hans maka!"

Robert fattade krampaktigt stolstödet och utstötte ett genomträngande skrik.

"Jag satte list emot list," fortfor Helene. "Icke för besittningens skull stridde jag mot eder; ty jag älskar min make äfven såsom tiggare; — men hans förstånd har verkligen blifvit rubbadt under hans oblidade öde; han anser mig för otrogen och beklagar sig öfver förlusten af sin maka — endast med bevisen för det, hvarefter han sträfvar, kan jag till honom återvända, endast då vågar jag nalkas honom, då jag kan ådagalägga bevekelsegrunderna till mina handlingar, offren af min kärlek! Nu vet ni allt, och Frans Osbecks maka lemnar ert hus, för att uppfylla sina heligaste pligter."

"Blif kvar!" ropade den dödsbleke Robert, utsträckande handen efter henne.

"Min mission är uppfylld! Vill ni underhandla, så vänd er till er kusins advokat."

Nu inträdde den förskräckta kammarjungfrun. Helene, gripen af en dödande ångest för sin skatt, störtade ur rummet. I förstugan framtog hon boken ur sitt gömsle, dolde den under nattrocken och skyndade utför trappan. I nedre förstugan träffade hon portvakten, som blifvit väkt af bullret i huset.

"Öppna!" befälte Helene den häpne.

"Min Gud, hvad har händt?" frågade portvakten.

"Jag skall springa efter docktorn, frun är illa sjuk!"

"Natten är så kall och mamsell är så tunaklädd!"

"Öppna för Guds skull!"

Helene rusade ut på gatan. Klockan i domkyrkotornet förkunnade den andra timman på morgonen, då porten till Julius Petris boning öppnades för henne. Utan medvetande störtade den unga frun i sin väninnas famn.

VIII

En klar vårsol utgjöt sina strålar öfver det förtjusande landskapet omkring Züricker-sjön, då en med posthästar bespädd resvagn hastigt framrullade öfver den jemna väg, som löper utmed randen af denna stora bassin. På den höga kuskbocken satt Julius Petri bredvid den lustigt

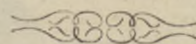
blåsande postiljonen, som fått löfte om tredubbla drickespenningar, hvarför han också pådref sina svettiga hästar. På något afstånd från staden stod vid vägen en i sten uthuggen bild af den heliga jungfrun.

"Här är märket!" utropade Julius. "Vägen till höger!"

Vagnen rullade nu appför en långsluttande kulle och efter tio minuters färd stannade den utanför en med spåda löf betäckt häck, som inneslöt ett litet vackert hus. Julius hoppade ned af kuskbocken och hjälpte tvenne fruntimmer att stiga utur. Helene och hans hustru. Arm i arm gingo de fram till en genombruten trädgårdsport, genom hvars spjelor de sågo en väl häfdad trädgård. Utanför det lilla huset var en gammal man sysselsatt med att uppbinda vinstockar, hvilka likasom herrliga arabesker slingrade sig uppför den hvita väggen.

"Georg!" ropade Julius sakta.

(Forts.)



Diplomaterna vid konferensen i Paris. Frankrikes fullmäktige.

Grefve Walewski.

Alexander-Florian-Joseph Colonna, grefve Walewski, föddes på slottet Walewice den 4:de Maj 1810. Hans mor var polska; redan tidigt ådagalade han en ovanlig själsutveckling. Vid knappt fyllda nitton år inledde han i Polens intresse underhandlingar i London med Englands mest framstående statsmän, hvilka allte- dan förblifvit hans vänner. Ehuru intimt lierad med hertigen af Orleans, ville han icke under fredens lugn i garnisonstjänst afbida de för stigande till högre grader erforderliga konditioner, utan tog afsked som ryttmästare vid 4:de husarregementet och inträdde genom tidningarne i det politiska lifvet. Från den tiden befann sig Walewski ständigt mer eller mindre inblandad i dagens frågor. Han uppsatte *le Messenger* kort innan Thiers tog affärens om hand. Konseljpresidenten af den 1:ste Mars 1840 köpte denna journal och gaf Walewski en beskickning till Egypten; efterträdaren Guizot sände honom derifrån såsom plenipotentiar till Buenos Ayres. Sedermera, efter att hafva varit

minister i Florens och Neapel, blef han år 1854 utnämnd till ambassadör i London. För närvarande är grefve Walewski senator (26 April 1855) och sedan den 7:de Maj samma år innehar han utrikes ministerportföljen. Till följe af denna värdighet blef han utsedd att presidera vid fredskonferensen.

Baron de Bourqueney.

Liksom Walewski har äfven baron de Bourqueney gjort sitt inträde i diplomati genom tidningspressens portar. F. d. redaktör af *Journal des Debats* användes de Bourqueney efterhand till olika beskickningar. I egenskap af Frankrikes sändebud i Konstantinopel från 1843 till 1848 har han kunnat se huru vid horisonten bildade sig den storm, som slutligen bröt lös vid Alma, Inkermann och Sebastopol. Han representerade sitt hof i Wien under de sammanträden, som derstädes egde rum emellan furst Gortschakoff och Frankrikes och Englands ministrar (i December 1854). De Bourqueney påyrkade, med anledning af den utaf Buol bestämda missionen, att fredens möjlighet icke vore att söka utom de fyra punkterna. "Det är i de europeiska intressenas namn", sade han, "som hans regering gifvit företräde åt dessa principer och den skall icke hvila under genomförandet af dem före den dag, då de gjort sig gällande i Europas rättsväsende." Frankrikes representant tillade dessutom vid denna förklaring, "att hans regering, i egenskap af krigförande magt, reserverade för sig, utom de fyra punkterna, de mera speciella vilkor, Europas allmänna fördelar kunde kräva." Dessa ord måste naturligtvis betraktas som ett program; de Bourqueney skall utan tvivel hafva dem i minne, när han nu jemte de öfrige fullmäktige afhandla nödvändiga garantier för vår världsdels fred och jernvigt.

Österrikes fullmäktige.

Grefve Buol-Schauenstein.

Grefve Buol (Carl-Ferdinand) är född den 17 Maj 1797. Vid 19 års ålder inträdde han på den diplomatiska banan under sin faders — president för tyska landtdagen — auspici. Han blef efter hvart annat attaché vid legationerna i Florens, Hannover, Cassel och Frankfurt. Efter att hafva varit sekreterare vid ambassaden i Haag skickades han i enahanda befattning från 1822 till 1824 till Paris och slutligen

till London, hvarifrån han år 1828 begaf sig till Carlsruhe, såsom representant för kabinettet i Wien. År 1831 blef han utomordentligt sändebud vid hofvet i Darmstadt och år 1838 representerade han Österrike i Stuttgart. Han egde samma diplomatiska uppdrag i Parma och Turin ända till 1848 års revolution. Det bistånd, som vid denna tid lemnades de milanesiska insurgenterna af styrelsen i Sardinien, bestämde honom att återvända till Tyskland; han blef då af furst Schwarzenberg kallad att förestå ambassaden i St Petersburg. År 1851 blef grefve Buol, som öfverallt gifvit prof på en sällsynt diplomatisk skicklighet, ackrediterad såsom sitt lands minister i London. Anbefalld af den döende furst Schwarzenberg i kejsar Frans Josefs förtroende efterträdde han denne statsman i spetsen af kejsardömet politik. Genast uppgick hos grefve Buol idén att frigöra sig ur Rysslands förmynderskap och beslutsamt närma sig en förbindelse med Frankrike. Man är skyldig honom rättvisan erkänna, det aldrig kabinettets i Berlin oafbrutna påstötningar förmått vilseleda honom. Sålunda undertecknade han traktaten af den 2:de December 1854, oaktadt den nog uttrycksfulla telegrafdepesch han om natten fick från Manteuffel: "För Guds skull, underteckna icke." Men det blef dervid. Hans politik, måhända en smula senfärdig, har låtit sakerna nalkas en upplösning, som visserligen ännu är i Guds förutseende, men som med hvarje fördröjd dag blottställde Österrikes framtid.

Baron v. Hübner.

Friherre Alexander von Hübner föddes i Wien den 26:te November 1811. Han studerade vid universitetet i sin födelsestad och inträdde år 1833 i statens kansli. Såsom medlem af furst Metternichs kabinett åtföljde han år 1837 Österrikes ambassad till Paris, hvarifrån han återvände att fortsätta sina arbeten under furst Metternich. Efter att år 1841 hafva varit legationssekreterare i Portugal, skickades han att föreställa sin regering vid hofvet i Anhalt och blef slutligen generalkonsul i Leipzig. År 1848 ombesörjande vice konungens af Lombardiet-Venedig diplomatiska korrespondens hölls han under några månader fången af insurgenterna i Milano. Under oredan i Wien utsågs von Hübner, som förblifvit trogen kejsardömet

sak, af furst Schwarzenberg att dirigera den utrikes brefvexlingen. Det var då han som uppsatte kejsar Ferdinands afsägelseakt. År 1849 sändes von Hübner i en utomordentlig mission till Paris, der han sedan efter den 2:de December blef anställd som österrikisk minister. Denne diplomat har stor kändedom af affärerna. Han har till och med, ehuru en kort tid, varit konsul i Tunis.

Englands fullmäktige.

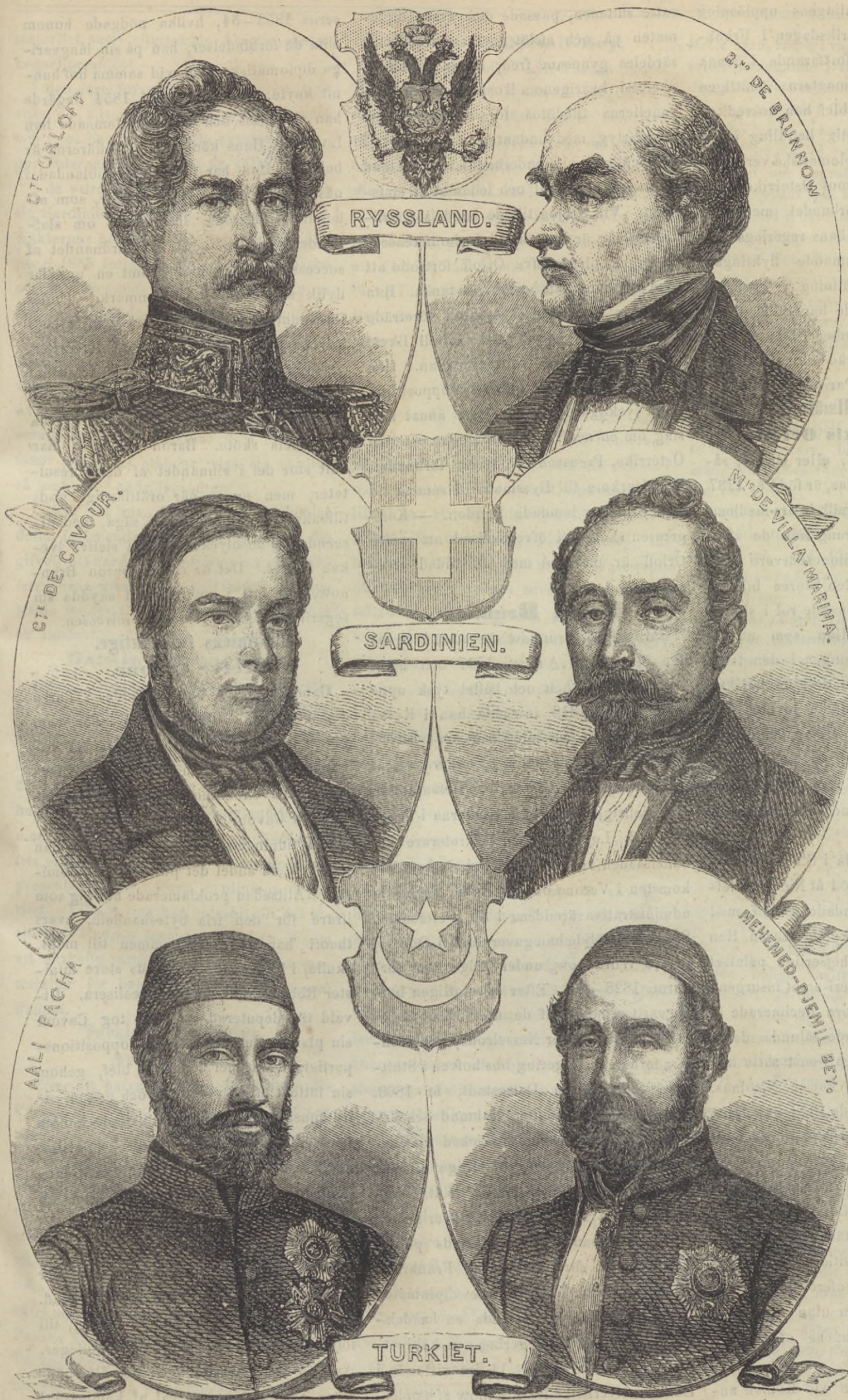
Lord Clarendon.

Georg-Wilhelm-Fredrik Villiers, grefve af Clarendon är född den 12 Januari 1800. Han studerade i Cambridge och beträdde derefter diplomatiens fält. År 1833 representerade han sin regering i Madrid samt förvärfvade på denna post ett inflytande, hvaraf han begagnade sig, för att låta de konstitutionella idéerna triumfera i Spanien. Då vid denna tid pyreneiska halfön var ett rof för medborgerligt krig, sökte Villiers mildra dess fasor; sålunda bidrog han att lägga grunden till en reglementarisk öfverenskommelse rörande fångarnes öde. Likaledes förfäktade han inför spanska styrelsen de svartas sak och inbegrep den med undertryckandet af slafhandeln. Efter sin onkels död den 22:de Mars 1838 återkom han till England, der han tog säte i Öfverhuset med titel grefve af Clarendon. Alltifrån sitt inträdande i parlamentet har han haft att försvara emot markis Londonderry samma sak hvarför han arbetat i Madrid. Vid bildandet af Melbournska ministären blef grefve Clarendon sigillbevarare och hertigens af Lanchaster kansler. Han drog sig tillbaka på samma gång som den ministär, hvaraf han utgjorde en medlem, men när hans politiska vänner åter kommo till styret år 1847 fick han på sin lott Irlands förvaltning. De oredor, hvarför detta land icke upphörde att vara skådeplatsen, och sednare impulsen af 1848 års händelser i Frankrike tvungo lord Clarendon att uppbjuda alla sitt statsmannahufvuds resurser. Bemyndigad att suspendera "Habeas corpus-akten" tillämpade han den 31 Juli sistnämnda år denna suspension i femton grefskap. Lord Clarendon blef icke mindre sträng mot orangisterna, hvilket ådrog honom tory partiets förbittring. I Februari månad 1852 lemnade han sin plats i de irländska angelägenheterna, ersatt genom grefve Eglington.

År 1853 inträdde han i det af lord Russel bildade kabinetet. Såsom utrikesminister kunde han icke annat än följa den orientaliska frågans alla stadier. Hela världen har läst de depescher han adresserat till lord H. Seymour, Englands sändebud i St. Petersburg. De voro lojala, men kanske fattades dem denna fasta beständhet, som låter själva äregirigheten rygga tillbaka; och man vet att kejsar Nicolaus icke ryggade i sina planer. När, den 24 Juli 1854, kommunerna skulle yttra sig öfver krigsbudgeten, inföll lord Clarendon med det eftertryck man borde vänta hos honom. "Vi skola icke inlåta oss i något företag, som ej har till grund en ärofull och rättvis fred, värdig det ädla värf vi åtagit oss; en fred ändtligen värdig de allierade, med hvilka vi förbundet oss och som, jag hoppas det, icke skall underväga fäderneslandets omätliga uppoffringar och försakelser."

Sådana ord gjorde under närvarande förhållanden lord Clarendon just till rätta mannen, äfven om icke hans antecedentia redan erbjödo nog garantier. Man kan gerna trygga sig





vid män, hvilkas lefnadslopp alltid varit styrdt af känslan för pligt och fosterländskhet.

Lord Cowley

Heurik, Richard, Carl Wellesley, lord Cowley, äldsta sonen till Storbrittanniens f. d. ambassadör i Paris, under Peels ministér, år 1841, är född den 17:de Juli 1804. Han beträdde i lycklig tid en bana, den hans fader genomvandrat med utmärkelse. I början attaché vid beskickningen i Wien skötte han länge legationssekreteraretjensten i Stuttgart. År 1843 skötte han samma tjänst i Konstantinopel, hvarest han ett helt års tid företrädde lord Stratford Canning, under dennes frånvaro, med en skicklighet, som ådrog honom hans regerings uppmärksamhet och erkännande. Återkommen till London, för att der taga säte i lordernas kammar, höll han på att ställas i spetsen för ambassaden till Schweiz, då 1848 års oväntade timpler i Europa gäfvö honom en annan bestämmelse. Han skickades till Frankfurt, att der representera sin regering hos tyska centralmagten, samt deltog aktivt i de förhandlingar, som der pågingo. Efter

tyska nationalförsamlingens upplösning och återställandet af riksdagen i Frankfurt residerade han fortfarande i denna stad och år 1851, då magterna äntligen erkänt församlingen, blef han ackrediterad hos den. En vigtig handling under denna epok af hans diplomatiska verksamhet är hans protest mot Österrikes anslutning till tyska förbundet, med alla dess stater. Men när hans regerings politik, beträffande främmande flyktingar, gjort lord Cowleys ställning i Tyskland ännu svårare, återvände han till England, på permission, i December 1851. År 1852 kallades han att efterträda lord Normanby vid ambassaden i Paris.

Rysslands fullmäktige.

Grefve Alexis Orloff.

Grefve Alexis Orloff, eller Orlow, såsom det på ryska uttalas, är född år 1787. Han tillhörde denna familj, hvars medlemmar, ledande sitt ursprung från de streultzar, som genom sin sinnesnärvaro räddade sig undan Peter den Stores bödelbåla, spelat en så ingripande rol i sitt fäderneslands historia. Han, som nu representerar ryska regeringen i den tvist, hvilken skall afgöra om dess framåtskridande eller förfall, inträdde mycket ung på den militära banan. Under kriget mot Frankrike utmärkte han sig först. Efter fredens avslutande blef han adjutant hos storfursten Constantin och sedan chef för ett gardesregimente.

Vid upproret 1825, då i S:t Petersburg skallade detta skri: "Död åt Nicolaus! lefve Constantin!" tillskyndade Orloff med sitt regimente, för att skydda ezaren. Han uppställde sig midtför hejserliga palatset samt kastade sitt kavalleri emot insurgenterna, hvilka redan voro decimerade af artilleriet, och fulländade sålunda deras nederlag. Denna vigtiga tjänst satte honom i högsta gunst hos kejsar Nicolaus. Han blef general och förde 1828—29 årens krig mot Turkarne samt uppgjorde eller snarare föreskref freden i Adrianopel. Under regeringen i Polen skickades han i Juni 1831 till generalfältmarskalk Diébitschs kvarter, att derstädes taga kännedom om arméens dispositioner. År 1832 deltog grefve Orloff i konferenserna i London, hvarest han, ehuru utan framgång, sökte verka till konungens af Holland bästa.

År 1833, då segraren vid Koniah an-

satte sultanen, passade den ryske diplomaten på och afslöt en för sin regering särdeles gynnsam fred, denna d'Unkiar-Skelessi, hvarigenom Bosphoren och Dardanellerna tillslötos för alla nationers krigsfartyg, med undantag af ryssarnes. I vedergällning blef underhandlaren utnämnd till kavallerigeneral och ledamot af statsrådet. Vid början till de händelser, hvarika lösning är anförtrodd åt konferensens omsorger, blef grefve Orloff förtrodd att bära till Wien sin herrskares tanka. Han emottogs visserligen i enskildt företräde af kejsar Frans Josef, men erhöll likväl icke Österrikes aktiva medverkan. Han stötte emot grefve Buols fasta opposition. Föga lyckligare var han i ett annat förslag om en neutralitetsförbindelse emellan Österrike, Preussen och tyska förbundet. Han återkom till Ryssland vid samma tid som Brunnow lemnade London. — Kongressen skall bli öfverbevisad att grefve Orloff är en man med fulländad erfarenhet.

Baron Brunnow.

Baron Filip Brunnow är född i Dresden den 31:ste Augusti 1797 och har i Leipsig fått en helt och hållet tysk uppfostran. År 1818 inträdde han i Rysslands tjänst såsom biträde åt sin beskyddare statsrådet Stourza i redigerandet af ett förslag till lagbok för Bessarabien. Han tjänstgjorde vid kongresserna i Troppan och Laybach, blef sekreterare vid ambassaden i London, deltog i sammankomsten i Verona och skötte äntligen de administrativa ärendena i S:t Petersburg. Sednare åtföljde han guvernören i Odessa, grefve Woronzow, under kriget mot turkarne 1828—29. Efter att slutligen hafva varit redaktör af de utländska angelägenheterna under Nesselrode, representerade han sin regering hos hofven i Stuttgart och Hessen Darmstadt, år 1839. Vid brytningen emellan Mahmud och Mehemet-Ali blef Brunnow skickad till London, hvarest han efter åtskilliga afbräck och framgångar lyckades få avsluta traktaten af den 15:de Juli 1840, hvarigenom England förbands vid Rysslands politik och löste sin förbindelse med Frankrike. 1849 hade den moskovitiska diplomaten en annan lycka, han inledde en handels-traktat emellan sin regering och kabinetet i S:t Jaes. Efter 14 års vistande i London öfverraskades Brunnow af händel-

serna 1853—54, hvilka nödgade honom slita de förbindelser, han på sin långvariga diplomatiska post vid samma hof hunnit knyta. Den 2:dre Maj 1854 begärde han sina pass och den 3:dje lemnade han London. Hans kännedom af affärerna är bekant. Han har funnit sig inblandad i nästan alla öfriga stora frågor, som afhandlets i Europa, såsom den om slafhandelns afskaffande, om ordnandet af successionen i Grekland samt en ungefär dylik angelägenhet i Danmark. Under förevänning att vaka öfver jemvigten i Europa och skydda Danmarks integritet, uppfann Ryssland ett medel, hvarigenom det kunde komma i besittning af Sundet och af en afgörande ställning midt i tyska förbundets sköte. Baron Brunnow har haft stor del i vinnandet af dessa resultat; men nu — går orättfärdigt gods tillbaka, skulle man kunna säga, med afseende på de olyckor, hvilka sjelfva lyckan fostrat. Det är denne baron Brunnow, som fått i uppdrag att skydda sin regerings nog sjerst hotade intressen.

Sardiniens fullmäktige.

Grefve Cavour.

Camille, grefve Cavour, föddes i Turin den 14:de Juli 1809. Hans fader, som gjordt lyckliga spekulationer, blef af konung Carl Albert upphöjd till grefve. Fortrolig med ekonomiska frågor grundlade Camille Cavour i förening med Balbo i Turin tidningen *le Risorgimento*, der han hade på sin andel det politiskt ekonomiska. Alltså proklamerade han sig som ifrare för den fria bytshandeln, hvars teori han, engång kommen till magt, skulle, i likhet med Englands store minister Robert Peel, försöka realisera. Utvald till deputerad år 1849 tog Cavour sin plats inom det sansade oppositionspartiet, hvars chef han snart blef, genom sin lätthet att uttrycka sig och genom sina kunskaper. Konungen kallade honom först till handels- och åkerbruksminister, derefter till finansportföljen. Hans ekonomiska lärosatser mötte naturligtvis ett mycket lifligt motstånd och strandade i början. Men Cavour bragte ordning i finanserna, som blifvit derangerade under oredan medan Carl Albert var aflägsnad. År 1852 egde han ingen befattning, till följe af en osämja med sina kolleger, Azeglio och Foresta, men fick åter affärerna om hand genom val af kammarens

majoritet samt efterträdde Azeglio såsom konseljpresident.

I den inre förvaltningen tillämpar Cavour nu sitt system för fri byteshandel och intet bevisar att detta system inbringa fäderneslandet annat än välstånd.

I de yttre angelägenheterna associerade sig Sardiniens minister med de allierade makternas politik. När han den 26 Januari 1855 föreslog deputerade kammaren att låta Piemont inträda i vestmakternas förbund, uttalade han dessa ädla ord:

"Vi känna vägen till Orienten genom Savojens och Genuas kors. Begge hafva visat sig segrande på denna jord under ett banér, med våra nationalfärger. Placeradt emellan Frankrikes och Englands fanor skall vårt standar visa sig värdigt så mäktiga bundsförvandter."

Också vet man, att sardinarna häfdat detta förtroende och man kan taga för gifvet, att Sardiniens minister nu vid konferenserna icke heller skall frångå de upphöjda tänkesätt, som hittills gjort honom så utmärkt.

Markis Villamarina.

Denne diplomat är son af grefve Pés de Villamarina, hvilken spelat en inflytelserik rol i sitt fäderneslands angelägenheter. Villamarina hade öfverste grad, då han blef ambassadör i Florens, hvarest han visste skaffa sitt fädernesland respekt med det samma han ihärdigt förfäktade de fria italiernes sak. För närvarande representerar han i Paris Sardiniens regering. Villamarina har bidragit till det historiska studiets framsteg i Italien genom att anskaffa markis Gualterio nödiga materialier för hans *Storia dei risorgimenli italiani*.

Turkiets fullmäktige.

Aali Pascha.

Efter att hafva varit stor-vizir blef Aali-Pascha år 1854 utrikes minister. Det var till honom som den 7:de September samma år den hattis-sheiff adresserades, hvilken var ämnad att fullständiga de reformer, som påbörjats 1839 genom Gulhanés minnesvärda aktstycke. I Juni 1855 efterträdde han såsom vizir Reschid Pascha, som då reste i en utomordentlig beskickning till konferensen i Wien. Aali-Pascha är en af de mest upplysta turkar. På sin höga samhällsplats eger han känsla för behofven i det fädernesland, hvares öden han blifvit bestämd att styra.

Mehemed-Djemil-Bey.

Denne, som jemte Aali-Pascha blifvit kallad att deltaga i konferenserna, är visserligen mindre än både viziren och Reschid-Pascha införlifvad med de sednare årens händelser, hvilka ända från grunden skakat ottomanska väldet. Men han hör till antalet af de upplysta män, som inse behofvet af genomgripande reformer, för att Turkiet kan kunna bibehålla sin rang bland Europas makter. Mehemed-Djemil-Bey är i Paris en representant för dinanen.

Återblick.

Det är då så godt som afgjort. Ingen tvifflar mera på freden. Vid konferensen återstå endast frågor om ett och annat af "allmänt europeiskt intresse" Och likväl har ett kejsarligt dekret kallat hela 1855 års utskrifning, 140,000 man, till fanorna! — Ryktet om grefve Walewskis misshaglighet hos sin suverän har vunnit fullkomlig vederläggning genom de förbindliga ord, hvarmed kejsaren viden revy af konferensledamöterna nyligen hagnat honom. — Kejsarinnan är förlöst med en prins, en fredsfurste. 101 kanonskott hafva tillkännagifvit för Paris denna verldshändelse. Den 16:de dennes såg Napoleon den Minste dagen. Han har fått för dop och heter: Napoleon, Eugène, Louis, Jean, Joseph. Det bekräftar sig, att på fven och drottningen af Sverige blifva de enda faddrarne. "Hvilka skyldigheter åtaga sig faddrar?" lyder en fråga i katkesen. "Att vaka öfver den döptes kristliga uppfostran, särdeles vid föräldrarnes frånfalle eller deras oförmögenhet att dem uppföda." — Telegrafens meddelar, enligt monitören den 19:de, hufvudsumman af kejsarens tal vid den stora gratulationsaudiensen i Tuilerierna: "Jag lyckönskar mig att hafva erhållit en son, hvilken omständighet skall öppna en era af allmän försoning för Europa (signade dag!) Jag skall uppfostra honom i de grundsatser, att folken ej få vara sjelfviska (sic). Af Europas lugn beror hvarje särskild nations välfärd. Jag hoppas Försynen skall bevara min son ifrån öden, som drabbat andra prinsar, födda i Tuilerierna (hoppet är bedrägligt). Jag skall ej missbruka lyckans gunst, utan, trogen mitt ursprung (den 2:de December 1851), bevaka mitt folks intressen.

Detta barn, redan i vaggan invigande freden (eller invaggande i fred?) skall blifva värdigt sin höga bestämmelse." — Canrobert och Bosquet hafva fått marskalkstafven.

Tidningarna lemna detaljerade uppgifter om preussiske polisdirektorn Hinkeldeys död och begrafning. Mördaren von Rochow vistas på hedersord å sitt gods Plessow vid Postdam. Herrehuset tager parti för honom. En ny duell, sannolikt en följd af den Hinkeldey-Rochowska, har egt rum, hvarvid grefve Caniz blef skjuten. Den i Preussen öfverhandtagande junkerismen tyckes sålunda hafva bragt reactionen ända tillbaka till "Wigarfstriiderna."

I Sydamerika har general Costa gjort invasion på Buenos-Ayres, men blifvit tillbakaslagen och sjelf tagen till fånga, jemte flera officerare, bland dessa 2 engelsmän. Det synes som vore inkräktingarnes tid förbi.

Biskopsvalet i Götheborg är utsatt till den 14 instundande Maj. Hugade spekulanter må icke försumma sig att vara prehensores (se Lindfors' romerska Antiquiteter.

Grosshandlaren Oscar Ekman är i dessa dagar tillförordnad nordamerikanska unionens konsul efter hr Alexander Barclay, som i slutet af förra året erhöi entledigande.

En serie af blida solskensdagar med kalla, månbelysta nätter har skänkt oss både värme och svalka. Den vakra verdens rörlighet på gatorna vid middagstiden bekräftar endast bondpraktikans rim:

"Mars med sitt skägg

Locker barnen utom vägg."

B.

Tankebilder.

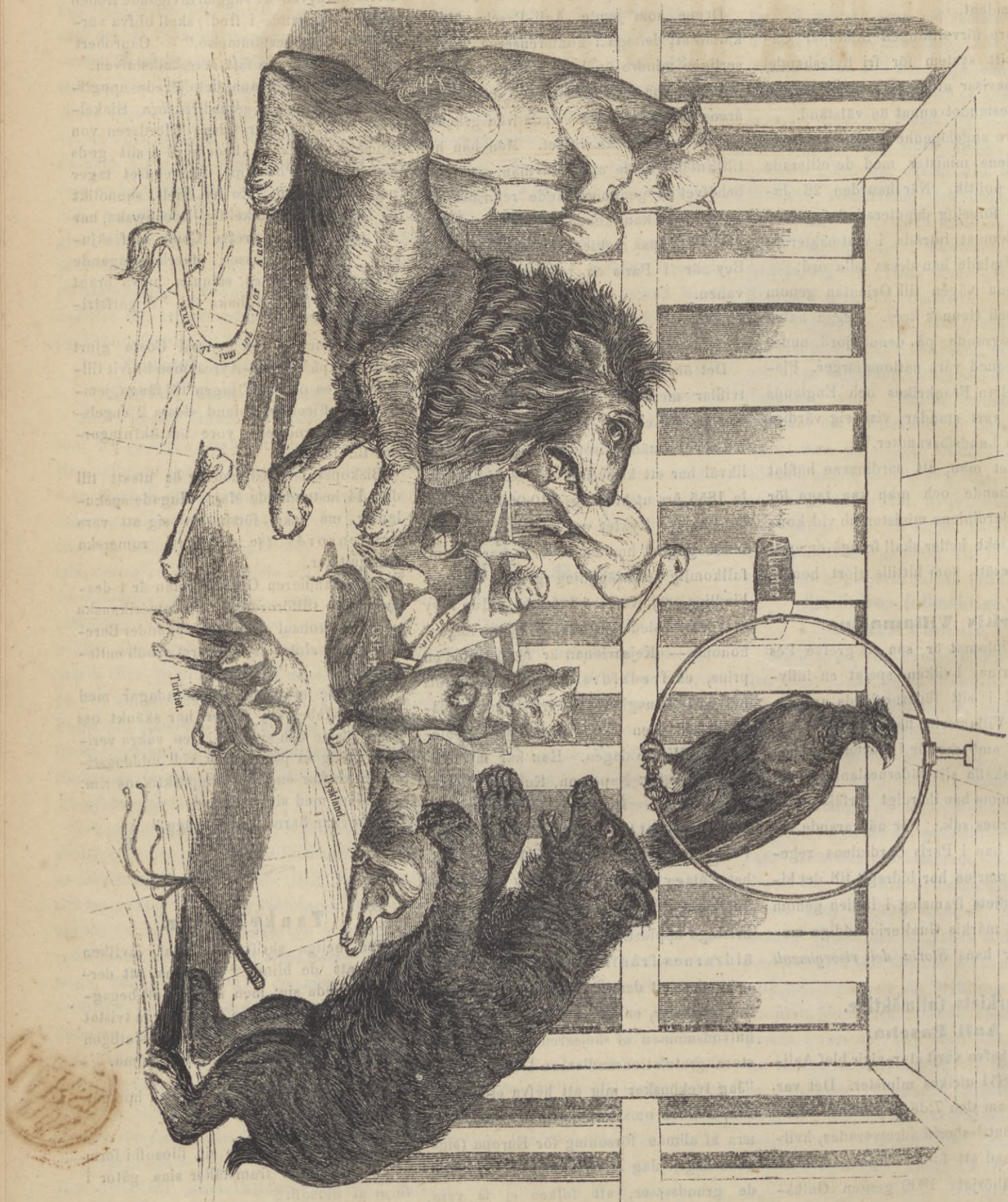
Den heliga skrift är en staf, hvilken Gud satt de blinde i händerna, att dermed vägleda sig; men i stället att begagna stafven härtill hafva theologerna tvistat om dess längd och tjocklek samt slutligen smort upp hvarandra med densamma.

Lyckan är människans skugga, hon går antingen framför eller efter oss.

De gamle framställde sin filosofi i form af gåtor, nutiden framställer sina gåtor i form af filosofi.

Har du den fäfan att ofta och gerne se dig i spegeln, så laga åtminstone att du der alltid möter ett ärligt ansigte.

I England, säger Heine, bära maskinerna sig åt som människor och människorna ej sällan som maskiner.



Et fredssiffande sällskap.
Bild utan ord.

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 97—104,
samt Musikbihanget pag. 9—12.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 6 April.

C. PETERSENS OFFICIN. 1856.

På grund af Officinens flyttning till annan lokal (Huset n:o 7 & 8 — nytt n:o 53 — vid Drottninggatan, snedt emot Handelstidningens f. d. Byrå), utkommer nästa nummer af Söndagsmagasinet först den 6te April, hvilket emellertid icke hindrar, att prenumeranterna likafullt innan årets slut erhålla de dem utlofvade 52 numren.